



ДОБРУДЖАНСКО СЛОВО

ИЗЛИЗА ТРИ ПЪТИ СЕДМИЧНО.

Единъ брой 20 ст.

Главенъ Редакторъ: С. Т. ПЕТРОВЪ.

Телефонъ № 248.

Г-ца Роза Ф. Коенъ

Г-нъ Леви Берковъ

ще се вѣнчаятъ на 22 того 1919 година.

Варна.

Варна.

ПАНАХИДА.

По случай 21½ годишнината и едногодишнината отъ смъртта на
обычнитѣ ни синове и братя

Д-ръ Георги С. Георгиевичъ

починалъ на 25. I. 1917 г. въ гр. Тулуза (Франция)

и

Михаилъ С. Георгиевичъ

починалъ на 23. VI. 1918 г. въ гр. София

ще се отслужи панахида въ Недѣля — на 22 юний въ църквата „Св.
Архангелъ Михаилъ“ слѣдъ божествена служба.

Поканватъ се всички роднини, приятели и почитатели на покойнитѣ
да присѣствуватъ.

гр. Варна, 19 юний 1919 год

Отъ Опецленитѣ Сѣмейства.

д. к.

Ромжнскитѣ професори и истината.

Ромжнския професоръ и сенаторъ Драгическо, съ когото имамъ вече миналата година единъ двубой, за неговитѣ плоски фалшифицирания на историческата, пакъ се е опиралъ да изопачава истината и хвърля прахъ въ очитѣ на просвѣтното обществено мнѣние въ Европа. Съ едно писмо отправено до Женевския вѣстникъ „Imparcie Suisse“ Драгическо се опитва да убори твърдението на почтения г. И. Урсу, също ромжнски професоръ, че естествената граница на Ромжния сѣ Дунавъ, Тиса и Днестръ. Драгическо мѣчи да застави и своя съотечественикъ г. Урсу да се съгласи съ него, че той не билъ трѣтиралъ въпроса за Добруджа, която трѣба да се върне на България съгласно писаното въ двѣ статии отъ редактора на „Imparcie Suisse“, а само за Дунавската граница на Банатъ.

Драгическо неспокоенъ, че истината си пробива пътъ, казва:

Извѣстно е, че професоръ Урсу не разглеждаше въпроса за Добруджа, а въпроса за Дунавската граница на Банатъ, дѣто сърбитѣ претиндиратъ да се прѣхвърлятъ отвѣдъ Дунава за да окупиратъ 300 хиляди Югославяни прѣснати като островчета слѣдъ други неславянски плѣмена. По този поводъ професоръ Урсу забѣлѣзва, че ромжнитѣ жертвуватъ 500 хиляди души свои хора, които ще паднатъ въ Сърбия, ако тя се простре отвѣдъ Дунава, въ Банатъ.

„Въ Добруджа положението е друго. Ромжнитѣ не могатъ да се откажатъ отъ Добруджа въ полза на България, когато тѣ сѣ въ тази областъ 60% отъ населението, а българитѣ само 14%“.

Да видимъ. Азъ ще дамъ едно извлѣчение отъ статистиката, която бѣше прибавена къмъ Петербургския протоколъ прѣзъ 1913 год. и бѣше въ сила и за Букурещкия миръ с. г. и то само за Силистренската, Добричката и Балчишката околии; отъ която може да се води заключение какво е населението въ Добруджа:

Всичко	Балчишка	Добричка	Силистренска	Околия
200651	34832	77859	84963	Всичко
109129	23080	43916	42183	Българи
1711	84	658	969	Ромжни
62341	5605	21306	35430	Турци
655	327	224	104	Гърци
667	77	265	325	Изралитяни
1508	199	690	619	Арменци
8018	1163	3589	3266	Цигани
9338	2263	6050	1025	Татари
4885	1763	122	—	Гагаузи
2402	321	1039	1042	Разни народи

а това значи, че при едно „малцинство“ отъ 109, 129, българи не може да бѣде управлявано отъ едно „мнозинство“ отъ 1711 и словомъ толкова ромжнски. Кѣдъ е тогава това мнозинство отъ 60% за което твър-

ди г. Драгическо? Разбира се то сѣществува само въ неговата глава. И не ще ми бѣде чудно, ако конференцията на мира бѣде изненадана отъ Драгическо и подобнитѣ нему които заяватъ че Римъ е ромжнска колония, че Орлеанъ е населенъ съ погочитѣ на „Бокура“. За празнитѣ и шовинистични глави всичко е възможно. Отричането на историческата е най-лесното, а фалшифициране на статистиката е най-обикновеното, а това може да направи само единъ ромжнски професоръ, който по нѣкога обмислено мѣчи да заблуждава общественото мнѣние въ Европа за смѣтка на своитѣ сѣсѣди.

По нататѣкъ Драгическо казва: „колкото за съпротивата въ 1878 год. отново смѣната на Бесарабия съ Добруджа, тя се дължи не на извършената по отношение на Ромжния неправда, понеже такава размѣна не можеше да става тѣй. Като още тогава на Добруджа се гледаше като на провинция, която рано или късно щѣше да принадлежи на Ромжния. (Sic)“

Прѣдставете си колко простоти сѣ биле П. Карпъ. Лакустиану и др. които викаха въ ромжнския парламентаренъ прѣзъ 1878 заедно съ всички депутати: нещеме Добруджа! или Бесарабия или нищо, а Лакустиану бѣше произнесълъ пророческитѣ думи: „Анексията на Добруджа, която е частъ отъ България ще състави винаги една опасностъ, ще бѣде ябълка на раздора между двѣтѣ родни страни и това положение ще бѣде използвано отъ ония които иматъ интересъ да ни видятъ неприятели съ българитѣ“ събитията отъ 1913 и 1916 год. потвърдиха думитѣ му, а Драгическо и подобнитѣ му продължаватъ да раздрухатъ тази умраза.

Колкото за страхътъ на Драгическо, че ние сме претендирали за 300, хиляди българи въ Бесарабия и 200 хиляди въ прѣдѣлитѣ на старата Ромжния (тѣ надминаватъ цифрата 450 хиляди) ще му кажа, че е безосновенъ. Ний не сме толкова алчни за земи, а искаме да се очертаемъ въ естествения си граници, искаме въ тѣхъ да включимъ тия земи, които исторически, топографически и по право ни принадлежатъ, за да се развиваме свободно.

Тежко на бѣдащото ни сѣсѣдство ако такива неискрени шовинисти като Драгическо останатъ да даватъ тонъ на политическитѣ тежнениа въ Букурещъ, кѣдѣто смѣтаме да намѣримъ хора за разбиране и взаимностъ, та двѣтѣ сѣсѣдки да прѣуспѣватъ, въ културата и прогреса.

До Редакцията на в. „Слово“
Тукъ.

Моля, Господинъ Редакторе,
да помѣстите настоящата дописка въ почитаемия Ви в-къ.

На вѣстникъ „Обнова“.

Отъ появилитѣ се напоследѣкъ нѣколко анонимни дописки въ редѣ броеве на в. „Обнова“ по мой адресъ, като домакинъ на 8 п. полкъ, личи, че озлоблението на редактора на този вѣстникъ, причинено му отъ фияското, което той прѣзъ м. мартъ т. г. прѣтърпя, когато се бѣше явилъ въ полка, въ ролята на самозванъ ревизоръ на полковитѣ складове. Не може иначе да се обясни помѣстятето на тѣзи редѣ дописки по мой адресъ, които въ цѣлото си съдържание, сѣ нищо друго, освѣтъ плоски лъжи и най-мръсни клѣвети. Господинъ Редактора на в. „Обнова“ вмѣсто да отговори на зададениятъ му отъ менъ нѣколко въпроса въ в. „Народна Отбрана“, се е заплѣгналъ да лови риба въ мѣтна вода.

Въ брой 146 отъ 17 т. м. мене се прѣписва, че съмъ държалъ двама ординарци, които ми пазели лозето — отъ кѣдѣ да имамъ и азъ лозе, както много други иматъ? Понеже свѣдѣнията на Г-нъ Редактора сѣ много непълни, то азъ ще го освѣтя, за да не се блѣска изъ мѣтната вода повече.

1. Ако има офицеръ въ гарнизона, а може би и въ армията, който да не държи ординарецъ и използва войнишкия трудъ, то това съмъ азъ — Майоръ Сърбеновъ. Като домакинъ на 8 п. полкъ, обаче, Майоръ С. имамъ не само двама ординарци, (ако могатъ да се смѣтатъ за такива) пазачи на полковата нива съ царевица още и слѣднитѣ: а) 27 косачи и пазачи на ливадата ми за прибиране на сѣното — необходимо за храна прѣзъ зимата на добитѣка отъ полка; б) 2 пазачи на около 57 декара нива — задъ лагера — за сѣти съ ечемикъ, тоже за изхранване на добитѣка; г) 17 пазачи и работници въ зеленчуковата градина — отъ 75 декара и д) 10 пазачи на полковия добитѣкъ — въ мѣстността „Гюндюзъ-чешма“ така че, Майоръ С., като домакинъ на 8 п. полкъ, нѣма само двама ординарци, но както виждате, тѣ сѣ 58 души, Господинъ Редакторе!

Колкото, че съмъ билъ обиралъ черешитѣ по чуждитѣ лозя, ще Ви дамъ, Господинъ Редакторе, пълната възможностъ да докажете това ми прѣстѣпление прѣдъ сѣда, за която цѣль днесъ депозирахъ нужното заявление.

Накрай, ако Господинъ Редактора на в. „Обнова“ смѣта, че е прѣстѣпно, ако Майоръ С. е отстѣпилъ на полка безъ никакъвъ наемъ собствено си мѣсто, за да го използва, като го засѣе за нуждитѣ на полка, нека отговори,

Майоръ: Сърбеновъ.

Хроника.

Министерството съ заповѣдъ е въстановило старото положение при пътуването т. е. безъ всѣкакви формалности— обаче, частно за Варна първото положение си остава до отговора на министерството, което е запитано съ рапортъ отъ окръжниятъ ни управителъ, защото въ заповѣдта на В. П. секция се споменува за свободно пътуване само въ не забраненитъ зони.

Тия дни въ града ни пристига групата отъ народния ни театръ, която ще прѣстои известно врѣме и играе нѣколко добри пиеси— Гражданството и тоя пътъ ще се отзове добръ и прѣцени играта на на народнитъ ни актриси и актьори, които въ този отрасълъ на изкуството сж и наша гордостъ!

Разкопкитъ по старината намерена прѣди войната, близо до Варна къмъ мѣстността „Гюндюшъ-чешме“ продължаватъ. Открили сж се нови работи които свѣдочатъ, че тая старина—храмъ, върху плато 800 кв. м. е отъ IV или V вѣкъ.

Реколтата въ Варненско, въпрѣки малко непостоянното врѣме, споредъ думитъ на г. г. агрономитъ, обещава да бжде една отъ най-добритъ.

Въ Добруджа реколтата е повече отъ добра—нѣма нито единъ родъ посѣва компрометирана.

Съобщаватъ ни отъ София, че всѣки день пристигатъ военно-плѣнници, които разправяли, че положението на плѣнниците въ грѣцкитъ и сръбски лагери било ужасно. Всички съ сълзи на очи молятъ застѣпничесвото прѣдъ съглашенскитъ власти да бждатъ освободени. Направени сж такива отъ страна на Добруджанската организация и Министерството на Външнитъ работи.

Положението на плѣнниците въ италиянскитъ и френски лагери е било добро.

Днесъ оперната дружба въ града ни заминава за Шуменъ и Провадия, където ще играе нѣкой отъ познатитъ на варненци оперетки.

Кризата въ Романия

Русенскиятъ добръ информирани ежедневникъ „Ратникъ“ ето какво пише за ромжнската криза.

Въ първитъ мѣсеци на примиренето, самооблащането на Ромжния бѣ извънредно голѣмо. Свикнала да жѣне ефтина слава, тя се отнасяше съ голѣмо прѣнебрежение не само къмъ побѣденитъ, за побѣдата надъ която тя имаше прѣтенции за много голѣмъ дѣлъ и къмъ своитъ съюзници.

Куриозни биваха самохвалствата на Букурешкитъ вѣстници. Тѣ отиваха до тамъ, че приписваха поражението на Германскитъ армии на западния фронтъ, на своитъ побѣдоносно армии. И, много естествено, слѣдъ такива незаплатими услуги, направени на Съглашението (?), Ромжния имаше пълни основания да се самооблащава за бждащитъ неизброими придобивки, които имаше да получи въ даръ.

И трѣгнаха ромжнскитъ пълчища да завладяватъ свѣта! Много за малко бѣха, обаче, радоститъ ромжнски. Едно слѣдъ друго започнаха да слѣдватъ разочарованията.

За Бесарабия, за Банатъ, за Добруджа, за Буковина.

Какъ ще излѣзе Ромжния отъ тази война—тя не знае.

Официозътъ „Винторулъ“ признава това. Той пише: г. Братияну не можа да усигори за Ромжния дори и териториитъ, които бѣха гарантирани съ договора отъ 1916 год.

И Братияну рѣшилъ да подаде оставка.

Въ Ромжния кипежъ.

Министерската криза сжществува вече 10 дни. Ежедневнитъ съвѣщания съ партийнитъ водители доказаха, че наслѣдството, което остава Братияну е тежко; а бждащето много не ясно.

Короннитъ съвѣти подчертаватъ това.

Какъ ще се справи Ромжния съ туи?

Ще съумѣли тя да прѣцѣни положението и да подири приятелство на своитъ съсѣди, за да може да закрѣпне вътрѣшно?

Това е единъ въпросъ, върху който се замислятъ днесъ много ромжнски глави.

Кир.

Послѣдни новини.

София 19-й

Изглежда, че министръ Драгевъ ще остане на своя постъ и за въ бждаще.

София 19 с. д.

Веднага слѣдъ връщането на отсъствающитъ министри, министерскиятъ съвѣтъ ще се занимава съ въпроса за опредѣлянето на делегатитъ, които ще ни прѣдставяватъ въ Парижъ и слѣдъ това въпроса за изборитъ

Русе 19 с. д.

Въ града се носятъ тревожни слухове за положението въ Ромжния—стачката се разширява и въ сръдата на транспортнитъ и металургичнитъ работници.

Русе 19 с. д.

Въ коронниятъ съвѣтъ на който, Братияну е изложилъ положението въ Ромжния, на Парижъ, краля е държалъ рѣчь, въ която е констатиралъ неудовлетворяването на Ромжния, съразмѣрно нейнитъ жертви, отъ конференцията.

Русе с. д.

Ромжнската главна квартира е рѣшила да не изпълни заповѣдта на Версаилъ, да оттегли ромжнскитъ войски отъ Банатъ—Върва се че Генералъ Авереско ще състави новиятъ кабинетъ.

Животътъ въ Добруджа

Бабадашка Околия.

Продължение отъ бр. 69

гр. Бабадагъ. Француското коменданство се вдигна отъ града. Ромжнскитъ власти освободени отъ неговия контролъ, засилиха прѣслѣдванията и терора си сръщу българитъ и турцитъ. Докато бѣха тукъ, французитъ ограничаваха своелюбията и обуздаваха грабителскитъ апетити на ромжнската администрация. Сега ромжнскитъ чиновници и стражари сж пълни господари на живота и честта на гражданитъ и вършатъ, каквото си искатъ. Тѣ публично заявяватъ, че имали инструкции отъ Букурещъ да принудятъ неромжнското население да се изсели отъ Добруджа. Нито единъ българинъ не трѣбвало да остане. Заплашванията, арестуваннята, побоитъ, изнудванията и

отвлеченията нѣматъ край. Животътъ тукъ стана непоносимъ. Много други се готвятъ да се изселатъ наскоро.

Гражданитъ, които прѣзъ 1916 г. бѣха отвлечени и интернирани въ Молдова, получиха официални съобщения, че имъ се отнима ромжнското поданство и че всичкитъ имъ имоти се конфискуватъ. Между тѣхъ сж и първитъ търговци въ града Ив. Ганевъ, Йови Морозъ, Жеко Костовъ и др. Сега тия хора оставатъ на улицата безъ сръдства за поминѣкъ. Конфискуватъ имотитъ сжщо и на всички граждани, които били плѣнници въ България, на дезертьоритъ отъ ромжнската армия, на всички, които сж заемали прѣзъ българската окупация общински или държавни служби, както и всички имоти на бѣжанци-

1 Варненски Сждебенъ Приставъ

Обявление

№ 896

Въ допълнение на обявлението ми подъ № 582 отъ 3 май т. г. обнародвано въ брой 50 на „Добруджанско слово“ съобщавамъ, че на 23 юний т. г. (понеделникъ), въ 9 ч. сутринтъ, ще продавамъ ну пбличенъ търгъ на самото мѣстотъ — вилата на г-нъ Атанасъ А. Буровъ, близо до VI полицейски участъкъ (дозята „Салтанаидъ“), останалутъ 2 кадуса и 1 единъ поставъ (шарапана), съ вмѣстимостъ по-вече отъ по 1200 литри, принадлежащи на обявената въ несъстоятелностъ фирма „Братя Гиневи“. Първоначална оцѣнка по 150 лв. едина кадусъ. Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка и заинтересованитъ могатъ да се явятъ на горѣозначеното мѣсто, въ опредѣления день и часъ и наддаватъ. гр. Варна 19 юний 1919 год.

1 Варн. Сжд. Приставъ

Д. Х. Ивановъ.

ПРАЗНИ ТОРБИ

калута и други ограничено количество на износни цѣни при

Килитчи Андрея

търговия съ жельзън издѣлѣния Варна.

4—10

Обява.

Продава се бензиновъ моторъ въ добро състояние 2 1/2 конски сили на износна цѣна.

Споразумение при тютюневата фабрика К. Авгеринидисъ.

4—

Д-ръ А. Етателовъ

приема болни отъ 1 — 4 часа слѣдъ обѣдъ

5—5

ул. Пирогска 19. (До печатница „Зора“).

тѣ. Прѣслѣдватъ и арестуватъ о околѣята всички делегати отъ два Добруджански народни събора. Ходжитъ Салимъ, Хасанъ и Неджидъ Демирджанъ бѣха арестувани и възани откарани въ Тулча, защото участвували като делегати на туското население въ двата събора. Салимъ Хасанъ бѣ държанъ дестина дена въ Тулчанския затворъ и бѣ освободенъ, слѣдъ като да 2000 лв. рушветъ; Неджидъ Демирджанъ бѣ освободенъ по застъпничеството на гражданитъ прѣфранцуското коменданство. Бѣшиятъ кметъ Стойко Николовъ (нѣколко пъти битъ, арестуванъ разкарванъ по участѣитъ. За да отърве отъ прѣслѣдванията, бѣ принуденъ да плати голѣми ршвети на полицията.

Варненско Колодзачно на Н. В. ЦАРЬ БОРИСЪ ДРУЖЕСТВО.

Обявление.

№ 55.

Обявява се на интересующитъ че на 22 юний т. год., отъ 10 до 12 часа прѣди обѣдъ въ колодрума отъ вѣнъ града ще се произведе търгъ съ явно наддаване: отдаване подъ наемъ бюфета въ колодрума на колоездачното дружество за срокъ два години начная отъ 1 юлий т. г.

Право участие на търга се ис 100 лева.

Поемнитъ условия могатъ да приглеждатъ всѣки день при сiera Руси Ивановъ подъ военни клубъ.

Прѣдседателъ: Д. М. Митевъ
2—3 Секретаръ: Воденчаровъ.

ДОБРУДЖА

Акционерно Застрахователно Д-ство—София.

Основенъ капиталъ 3,000,000 лева

Главна инспекция, у. Мал. Търговска № 2. ВАРНА.

Д-во „Добруджа“ застрахова по: „Пожаръ“, „Животъ“, „Транспортъ“, „Нещастни случаи“, „Кражба“ и пр. съ най-либерални условия и ефтини прѣмии.

Д-во „Добруджа“ покрива риска за война безплатно и осигурява ЖЕНИ безъ никакво повишение на премията.

Търсятъ се агенти и аквизитори за цѣлото царство при най-либерални условия.

Главенъ инспекторъ: Ст. Петровъ.

15

Английски СИНЪ КАМЪКЪ

Съобщаваме, че продажбата на пристигналия прѣди нѣколко дни въ Варна съ парахода Selerno

Английски СИНЪ КАМЪКЪ 99/100%

въ оригинални бурета, отъ известната въ България

Английска фабрика: MC. KESNIE BROTHERS Ltd

Copper & Sulphate of Copper Manufactures WIDNES — LIVERPOOL

е възложено изключително на фирмата

Засилевъ & Кожухаровъ

Централа ВАРНА. Клонове: София ул. „Московска“ 13 А. и Габрово.

7 Телефони Варна 187, София 1568, Габрово 14. За телеграми „Панко“.

Поржкитъ се изпълняватъ веднага. Съ почитъ Марко Шехтеръ—София.

Печатница „Войниковъ“ — Варна.